

Henseende tiltaler mig. Jeg forudsætter, at det er klart, at dette Underændringsforslag kun angaar Beføstninger ved Lidsstilbe, men at derimod andre Tab og Udgifter, som der følger af Skibets Stopning, blive Gjenstand for særlig Stadeserstatning.

Carstensen: Da Taushed fra min Side paa dette Stadium af Sagen mulig kunde misforstaaes, har jeg kun bedet om Ordet for at udtale, at jeg ved Samarbejde i Udvalget har fuldt erkjendt de overordentlig store Vanskeligheder, dette Spørgsmaal frembyder, og at jeg derfor ikke blot betragter det Resultat, der er naaet, som et Udtryk for, hvad der kunde naas, men som et godt og fylldigt Udtryk for det Princip, der søges bragt ud i Livet, og at jeg derfor varmt anbefaler Lovforslaget til Thingets Velvillie.

Wagen: Naar jeg tager Ordet, er det nærmest kun for at udtale min Glæde over Resultatet af det Arbejde, her foreligger. Jeg tror, at den offentlige Bevidsthed med Paastjønneelse vil modtage dette Udslag, og i Særdeleshed er det glædeligt, at det Resultat, som saaledes er fremkommet, den humane Foranstaltning, som der derved er faaet om vil blive truffen, fremkommer med en saadan Tilslutning fra alle Sider, at man har faaet om, at man kan modtage det i den Forvisning, at Billigheden er iagttaget til alle Sider. Jeg vil fremdeles sige, at jeg kan slutte mig til Udkastet, saaledes som det foreligger, og ikke paa noget væsentligt Punkt har nogen Indvending at fremsætte derimod. Naar jeg skulde have Noget at bemærke, var det nærmest med Hensyn til Formen, og i den Anledning skal jeg tillade mig et Par Henstillinger. Der staar i Overskriften, at dette er Forslag til Lov om Tilfyn med danske Handelskibes Sødygtighed m. m., men der er dog et helt Afsnit af det, som angaar Skibets Indretning, Udrustning og Belastning; alt dette skulde skilles under de to Bogstaver „m. m.“. Det kunde være hensigtsmæssigt at spørge, om det ikke skulde udtrykkes lidt fyldigere i Overskriften. Jeg vilde ogsaa ganske vist have foretrukket et noget andet System i Forslaget, idet jeg vilde ønske, at det andet Afsnit, som den ærede Ordfører betegnede som Underbygningen, blev sat foran, altsaa at man begyndte med Regler om Skibes Indretning, Udrustning og Belastning og bagefter satte Tilfynet med dets Sødygtighed. Men da jeg formoder, at der har været Grunde, som have medført det andet System, og jeg naturligvis ikke lægger afgjort Vægt paa dette, er det en Selsølg, at jeg i saa Henseende kan slutte mig til Indstillingen. Dernæst er der gjort nogle Bemærkninger med Hensyn til Bestemmelseerne i § 4, hvorefter det nærmest kunde synes, at man kunde ønske, at disse Skibe paa under 60 Tons, som der er Spørgsmaal om, ganske fritages for Tilfyn. Min Be-

tragtning vilde nu nærmest føre i en anden Retning. Jeg ser ikke, at der, naar Loven indskrænker sig til at forbyde, at man gaar tilfjøs med Skibe, hvorved man udsætter Menneskers Liv for siensynlig Fare, egentlig kan være nogen Grund til paa dette Punkt at gjøre nogen Undtagelse og indskrænke det til, at man kun maa gribe ind, naar der er særdeles stærkt Grund til Mistante. Det forekommer mig, at overalt, hvor der er siensynlig Fare for Menneskers Liv, burde man dog kunne gribe ind. Seiladjen mellem disse Linier kunde altsaa paa en Maade blive mindre betryggende end paa andre Omraader, hvad der forekommer mig ikke at være korrekt. Jeg skal dernæst henstille, om ikke Sprogbrugen i §§ 7—10 med Hensyn til Betegnelsen for de Myndigheder, der er Spørgsmaal om, kunde lempes Noget. Der er brugt Udtrykkene „Besigtelseskommission“ og „Overbesigtelseskommission“, men i § 9, 2det Stykke, bruges Udtrykket „Overfyn“. Det vilde ganske vist tiltale mig mere, om der blev brugt Udtrykkene „Skibsfyn“ og „Overfiskifyn“. Der tales jo om „Skjønsmænd“ og „Overfiskjønsmænd“, hvorfor kunde man da ikke bruge de Udtryk, jeg nævnte? Man vilde derved slippe for de mere besværlige Udtryk „Besigtelseskommission“ og „Overbesigtelseskommission“. Udtrykkene „Syn“ og „Skjøn“ kjender man jo ogsaa paa andre Punkter. Det er selvfølgelig en Henstilling, jeg overlader til Udvalgets behagelige Overveelse. Hvad angaar Spørgsmaalet om Erstatning efter § 11, vilde jeg foretrække, at man fulgte Udkastets Bestemmelse, fordi den er i Overensstemmelse med de almindelige Regler. Det forekommer mig ikke, at der paa dette Punkt vil være nogen Anledning til at fravige de Regler, der ellers følges, og som man jo maa forudsætte ere betryggende. Der kan jo i andre Forhold, f. Ex. naar der gjøres Arrest i et Skib eller dærlige, blive Spørgsmaal om lignende Erstatningskrav, og naar man da antager, at et Skjøn kan afgjøre, hvad denne Erstatning kan beløbe sig til, forekommer det mig, at man ogsaa paa dette Punkt kunde slaa sig til Ro med den Afgjørelse, som man paa andre Punkter anser for tilstrækkelig. Endelig er der i § 24 et Udtryk, med Hensyn til hvilket jeg skal tillade mig at henstille, om der ikke er Anledning til at forandre det. Der staar: „Sager, der reise sig af Overtrædelse af § 23, skulle behandles udenfor Kjøbenhavn ved Politireiten“ osv. Der er jo nærmest figtet til de Forsøelser, der omhandles i § 23, og som bestaa i Overtrædelse af Bestemmelser i andre Paragrafer. Her kunde der være Grund til at foretage en Rettelser. Iøvrigt skal jeg slutte, som jeg begyndte, med at udtale min Anerkjendelse af dette Arbejde og min Glæde over den Resignation, der er bleven vist fra alle Sider, og som har muliggjort et saa smukt og, som det forekommer mig, tilfredsstillende Resultat.